

hvorpaa han iøvrigt optraadte, at han vist ikke har behøvet at tage sig nogen øieblikkelig Bebreidelse nær. Iøvrigt er i den Anledning fra mig intet bebreidende Ord udgaaet til ham, hverken dengang eller senere. — Det kunde maastee synes usornødent nu saaledes at dvæle ved det forrige Møde om denne Sag, men jeg haaber dog, at det ærede Thing vil finde, at disse saa Ord om en saadan Sag, som dog altid til en vis Grad berører Thingets Værdighed, ikke ere ganske uforanledigede.

Hvad selve det foreliggende Endringsforslag angaaer, da deler jeg ganske min ærede Collegas (Madvig) Opfattelse, at, naar et bestemt formuleret Forligsforslag foreligger, er det fra deres Side, der ere blevne enige derom, hverken generøst eller klogt at indlade sig paa en Afveien af, hvad der er indrømmet eller opnaaet fra de forstjellige, tidligere modstaaende Sider. Dette maa hellere Andre afgjøre; det maa fremfor Alt Tiden afgjøre. Et hiller finder jeg det ønskeligt forud at indlade sig paa Fortolkningen af Lovforslagets Bestemmelser, selv om Et og Andet maatte være sagt, hvori man ikke er enig. Det er altsaa mere en Art personlig Redegjørelse, som der efter min Opfattelse bliver Spørgsmaal om for de enkelte Medlemmers Vedkommende, og saaledes ogsaa for mit eget Vedkommende. Det er fuldkomment sandt, hvad den ærede Ordfører bemærkede med Hensyn til en Mening, som han sagde, at jeg deelte med ham. Jeg har vedkjendt mig den Anstuelse ligeoverfor mange af Thingets Medlemmer, at jeg ikke troer, at Regjeringen havde savnet Hjemmel i Lovgivningen til administrativt at ordne Nazarethmenighedens Forhold, dersom der ikke herimod havde reist sig andre Vanstueligheder end dem, som laae i Spørgsmaalet om Regjeringens Competence til en saadan administrativ Ordning uden Lovgivningsmagtens Mellemkomst. Denne Anstuelse har jeg ofte vedkjendt mig, og det saaledes, at jeg tillige har vedkjendt mig det Ønske, at denne Nødvendighed betimelig var bleven brugt i dette Tilfælde, forsaavidt det passende lod sig gjøre.

Der næst vide vi jo Alle — hvorfor ikke sige det ligefrem —, at der søres, at der i længere Tid igjennem Udenrigsministeriet har været ført Forhandlinger om en Sag, der har den allerstørste Betydning for Fædrelandet, medens disse Forhandlinger dog vitterlig ikke kunne være bragte til Ende, siden der ikke er givet os nogen Meddelelse om deres Gang og Resultat. Naar nu Thinget, naar Rigsdagen i det Hele med saa megen Tillid har seet denne Sag ligge i den nuværende Udenrigsministers Haand, at der ikke engang er blevet reist et Spørgsmaal til ham om den i al denne Tid, saa meget denne Sag end maa ligge os Alle paa Hjerte, saa vil Enhver kunne forstaae, at man ikke uden den meest tvingende Nødvendighed vil fremkalde et Skifte i Udenrigsministeriet. Under saadanne Forhold er det naturligt, at man strakte sig saa langt, som man paa nogen Maade kunde, da der omfider viste sig nogen Mulighed for at opnaae et Forlig. Dertil kommer endeligt at jeg for min Deel anseer det for ønskeligt, — og mange af Folketirkens Præster dele jo med mig det Ønske — at Regjeringen faaer en Hjemmel, som ogsaa den anseer for utvivlsom, til, dersom Forholdene iøvrigt tilstede det, at ordne Nazarethmenighedens Forhold, idet det abnorme Forhold, som der finder Sted, unøgteligt medfører store Ulemper, som bør fjernes, dersom det fra selve denne Frimenigheds Side gjøres muligt. Til disse Motiver tilsammen støtte sig væsentligt de Betragtninger, i Kraft af hvilke jeg har medvirket til Tilveiebringelsen af det foreliggende Forslag.

Ordføreren: Da Forhandlingen nu synes at skulle sluttes, kunde der maastee paahvile mig en Pligt til ligeoverfor det høierverdige Medlem (Vindesbøll) at gjøre nogle Bemærkninger. Jeg troer dog ikke, at jeg vilde handle rigtigt ved at komme udsørligt ind paa det høierverdige Medlems Foredrag, da der ikke er stillet Underændringsforslag i de af ham berørte Retninger. Smidlertid er der dog blandt